

Arrest

nr. 261 715 van 6 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter, mevrouw J. K., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 7 maart 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ter zake tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met het arrest nr. 226 273 van 19 september 2019.

Op 7 oktober 2019 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van haar Nederlandse dochter J.K. Deze aanvraag wordt geweigerd met een beslissing van 24 maart 2020 (bijlage 20). Hiertegen wordt geen beroep ingesteld.

Op 19 mei 2020 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van haar Nederlandse dochter J.K. Deze aanvraag wordt geweigerd met een beslissing van 10 november 2020 (bijlage 20). Hiertegen wordt wederom geen beroep ingesteld.

Op 9 december 2020 dient de verzoekster voor de vierde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van haar Nederlandse dochter J.K.

Ter zake neemt de gemachtigde van de thans bevoegde staatssecretaris op 1 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Deze weigeringsbeslissing de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 juni 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.12.2020 werd ingediend door:

<i>Naam: A.</i>	<i>Geboorteplaats: T.</i>
<i>Voornaam: H.</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister: xxx</i>
<i>Nationaliteit: Marokko</i>	<i>Verblijvende te (...) LOMMEL</i>
<i>Geboortedatum: (...)1961</i>	

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar dochter van Nederlandse nationaliteit, zijnde K., J. (RR: xxx).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...), die hen begeleiden of zich bij hen voegen (. . .).’

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Er werden al een aantal keren een aanvraag gezinshereniging ingediend, nl. op 12.09.2018 met een weigering op bijlage 20 dd. 7.03.2019. Het ingediende beroep op deze beslissing werd verworpen door de RvV bij arrest nr. 226.273 van 19.09.2019 (betekend op 20.09.2019) Een tweede aanvraag werd ingediend met bijlage 19ter dd. 7.10.2019, die opnieuw werd geweigerd met bijlage 20 op 24.03.2020. Hierop diende betrokkene een derde aanvraag in met bijlage 19ter op 19.05.2020, die tevens werd geweigerd met bijlage 20 op 10.11.2020. Telkens werd de aanvraag geweigerd omdat de bewijzen ten laste onvoldoende waren.

Bij deze nieuwe aanvraag worden er opnieuw volgende bewijzen voorgelegd:

- Attestations de revenu n°2807/2021 opgemaakt te Nador op. 29.01.2021: dat betrokkene geen belastbaar inkomen had in de jaren 2012-2016*
- Attestation de revenu n° 11533/2020 dd. 24.07.2020: dat zij geen belastbaar inkomen had in het jaar 2018.*
- Extrait d ’acte de décès dd. T. K. (2.03.1951) overleden op 22.05.1999 (dd. 27.11.2020)*
- Attestation de Wafacach dd. 17.12.2020, waaruit blijkt dat betrokkene geld heeft ontvangen van referentiepersoon tussen 10.05.2017-01.08.2018.*
- Ziekenkostenverzekering*
- Woonst controle*

- Attest OCMW van Lommel dat betrokkene geen OCMW-steun ontvangt dd. 15.12.2020; en van de referentiepersoon dd. 1.02.2021

Bestaansmiddelen van de Referentiepersoon:

- K., J. (84.12.10 522-56)) aansluiting bij Acerta als zelfstandige, personenbelasting, invaliditeitsuitkering van 1.01.2020 tot 16.07.2020
- Bestaansmiddelen 'overzicht van bezoldigingen 2020' op naam S. A. E. H. van bij Acerta.
- Personenbelasting (inkomsten 2019 aanslagjaar 2020), (inkomsten 2018 aanslagjaar 2019) op naam van K. J. (84.12.10 522-56) en Echtgenoot: S. A. E. H. (77.05.14 557-93)
- Loonfiches van tewerkstelling bij J. Slagerij en Super BV te Lommel (januari, februari 2021) als bedrijfsleider, aansluiting bij Acerta op naam van Echtgenoot: S. A. E. H. (77.05.14 557-93) alsook op naam van K., J. (84.12.10 522-56) als meewerkende partner.
- Volledige uittreksel van de gegevens van een geregistreerd Entiteit (KBO)

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Er dient opgemerkt te worden dat de relevantie van de voorgelegde documenten (Attestations du Revenu n°2807/2021 dd. 29.01.2021, Attestation de revenu n° 11533/2020 (2018) dd. 24.07.2020), niet kan worden vastgesteld. Op deze attesten staat dat betrokkene geen belastbaar inkomen had voor de jaren 2012-2016 en 2018. Echter, in Marokko dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden, waardoor desbetreffende attesten niet als afdoende bewijs kunnen dienen dat mevrouw niet over inkomsten beschikte in het land van herkomst. Uit internetinformatie in het administratief dossier blijkt namelijk dat vanwege de Marokkaanse overheid bepaalde categorieën van belastingplichtigen vrijgesteld zijn van aangifte (dispensés de la déclaration), o.a. belastingplichtigen die alleen landbouwinkomsten hebben van één boerderij. Aangezien op de overlijdensakte van de echtgenoot van betrokkene staat dat zijn beroep landbouwer was (ouvrier agriculteur), is het niet onwaarschijnlijk dat mevrouw na zijn overlijden in 1999 de landbouwactiviteiten heeft verdergezet. Daarnaast wordt niets voorgelegd waaruit kan blijken dat mevrouw geen onroerende goederen bezit/bezat in Marokko.

Wat betreft de Attestation de Wafacach dd. 17.12.2020 waaruit blijkt dat H. A. (vermoedelijk naam van betrokkene: A., H.) geld ontvangen heeft van J. K. over een periode van 10.05.2017 tot 01.08.2018: Dit overzicht bewijst inderdaad dat betrokkene geld (in Marokkaanse Dirham) heeft ontvangen van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan haar komst naar België. Echter, er blijkt niet uit dat betrokkene op dit geld was aangewezen om daadwerkelijk in haar levensonderhoud te voorzien, onafgezien van het feit van tal van attesten stellen dat betrokkene geen belastbaar inkomen had in het land van herkomst of origine. Betrokkene was gehuwd met de heer K. T., die is overleden op 22.05.1999. Van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Niets sluit uit dat betrokkene, als gehuwde vrouw, gewoon ten laste was van haar echtgenoot. Er is op geen enkele manier aangetoond dat zij na het overlijden in 1999 ten laste is gevallen van haar dochter. De voorgelegde geldovermakingen dateren van ten vroegste mei 2017. Waarvan betrokkene heeft geleefd voordien is niet duidelijk. Aangezien het tegendeel niet afdoende wordt aangetoond, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene de landbouwactiviteiten verder heeft gezet na het overlijden van haar echtgenoot. We kunnen niet zomaar veronderstellen dat het overgemaakte geld wel degelijk bestemd was om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien. Dit dient expliciet te worden aangetoond.

Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie in België tot op heden, deze wordt op geen enkele manier aangetoond.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 12.09.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie opnieuw niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had zij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen. (...)

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel maakt de verzoekster gewag van de schending van de artikelen 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster diende op 09.12.2020, in de hoedanigheid van bloedverwant in de opengaande lijn van een onderdaan met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster in het land van herkomst niet ten laste was van haar Nederlandse dochter en dat verzoekster haar onvermogen in haar land van herkomst niet aantoonde.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot

of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In het geval van verzoekster dient er te worden opgemerkt dat het dossier niet zorgvuldig is opgevolgd en dat de redenering die er ook bij voorgaande beslissingen werden genomen op foutieve standpunten zijn gebaseerd. In de bijlage 20 van 10.11.2020 kunt u duidelijk zien dat er wordt aangehaald dat mevrouw perfect ten laste kan zijn van haar echtgenoot en dat het atypisch leek dat een vrouw van haar leeftijd een ongehuwde moeder zou zijn. Hieruit blijkt klaar en duidelijk dat er niet eens grondig werd gekeken naar de aangebrachte documenten waaruit duidelijk bleek dat de echtgenoot van verzoekster en de vader van de referentiepersoon al sinds 1999 overleden is.

Verwerende partij haalt aan dat de attesten aantonen er geen belastbaar inkomen was in het land van herkomst maar dan halen ze aan dat in Marokko niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden. Het klopt om aan te nemen dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven maar dit betreft niet over de verzoekster omdat ze géén inkomsten genereert uit de landbouw waar verwerende partij op zal doelen. In een eerdere beslissing werd er aangehaald dat de referentiepersoon niet zou beschikken over toereikende bestaansmiddelen nadat de onduidelijkheid hierover werd weggenomen door een attest van een boekhouder en een laatste aanslagbiljet blijkt hier geen rekening meer mee gehouden te zijn geweest.

In het geval van verzoekster dient er echter te worden opgemerkt dat het niet correct en onredelijk is om te stellen dat er op geen enkele manier is aangetoond dat er geen enkele afhankelijkheidsrelatie in België tot op heden bestaat. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster en de referentiepersoon onder één dak wonen, de Vreemdelingenwet bepaalt dat de afhankelijkheidsrelatie door elk passend middel kan worden aangetoond. Het feit dat verzoekster inwoont bij de referentiepersoon zou minstens als een begin van bewijs aanvaard moeten worden. Hierdoor spreekt

het voor zich dat er geen onkosten zoals huur, water, elektriciteit, internet, tv en dergelijke moeten betaald worden door verzoekster die bovendien over geen enkele andere vorm van inkomsten beschikt. Het is evident dat nu de verzoekster inwoont bij de referentiepersoon er geen bewijs van stortingen kunnen worden voorgelegd aangezien de financiële hulp zoals de kost en inwoon rechtstreeks onder elkaar wordt geregeld.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar betoog ter ondersteuning van het enig middel brengt de verzoekster vooreerst een rechtstheoretisch betoog naar voor waarbij zij concludeert dat de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’, opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, begrepen moet worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten *Jia* en *Reyes*. Vervolgens stelt zij in wezen dat in een vorige beslissing van 10 november 2020 geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd omtrent de voorgelegde elementen. Daarna voert de verzoeker een inhoudelijke betwisting omtrent de motieven die de thans bestreden weigeringsbeslissing onderbouwen en leidt zij hieruit af dat de verweerder op grond van de opgegeven motieven niet tot de conclusie kon komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het betoog van de verzoekster kan zodoende enkel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster verzuimt echter om duidelijk toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 40ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit zou schenden. Het enig middel is, wat deze artikelen betreft, dan ook niet ontvankelijk. De artikelen 40ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn bovendien niet van toepassing *in casu*.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van het verblijfsrecht als bloedverwant in opgaande lijn van een Unieburger die zich in een andere lidstaat heeft gevestigd. Waar de verzoekster verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, blijkt echter heel duidelijk uit de stukken van het dossier dat de verzoekster het verblijfsrecht heeft gevraagd in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande (en niet in neergaande) lijn van een Unieburger, meer bepaald diende de verzoekster haar aanvraag in, in functie van haar Nederlandse dochter J.K. De hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dienen dan ook onderzocht te worden in het licht van het op deze specifieke rechtsverhouding van toepassing zijnde artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

Een derdelander, die bloedverwant is in opgaande lijn van een burger van de Unie, komt derhalve slechts voor een verblijfsrecht in aanmerking indien deze aantoonbaar ten laste is van deze burger van de Unie die men begeleidt of bij wie men zich voegt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 9 december 2020 voor de vierde maal een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar dochter J.K., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Om een verblijfsrecht te kunnen genieten in functie van haar dochter, dient de verzoekster dan ook in de eerste plaats aan te tonen dat zij ‘ten laste’ is van haar dochter.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).” Bij de verblijfsaanvraag moeten dan ook bewijzen van “reële afhankelijkheid” voorgelegd worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, diende de verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie (materieel en/of financieel) bestond tegenover haar dochter. De verzoekster bevestigt uitdrukkelijk dat het ‘ten laste zijn’ op deze manier moet worden geïnterpreteerd. Het spreekt hierbij voor zich dat de verzoekster tevens de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aannemelijk diende te maken. Indien de steun van de burger van de Unie voor de derdelander als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is opdat deze in het land van herkomst in zijn/haar basisbehoeften kan voorzien, kan er immers bezwaarlijk over reële afhankelijkheid gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch louter bijkomende familiale hulp van een burger van de Unie aan een familielid-derdelander die in het land van herkomst is gebleven. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te

verwachten dat de verzoekster zou aantonen dat zij in haar land van herkomst onvermogen of behoeftig was. Het betreft in tegendeel een loutere parafrasering van de voorwaarde dat de derdelander in het land van herkomst is of was aangewezen op de bijstand van de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voldoen. De Raad heeft hierop reeds gewezen in zijn arrest nr. 226 273 van 19 september 2019, dat voor de partijen in het voorliggende geschil met een gezag van gewijsde is bekleed.

De verzoekster brengt eerst naar voor dat in de bijlage 20 van 10 november 2020 ten onrechte geen rekening werd gehouden met het gegeven dat haar echtgenoot reeds in 1999 is overleden. Deze kritiek betreft echter niet de thans bestreden beslissing, zodat het enig middel ook op dit punt niet ontvankelijk is. Uit de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing van 1 juni 2021 blijkt overigens duidelijk dat de verweerder wel degelijk in rekening genomen heeft dat verzoeksters echtgenoot in 1999 is overleden.

Vervolgens gaat de verzoekster in op het volgende motief van de bestreden beslissing:

“Er dient opgemerkt te worden dat de relevantie van de voorgelegde documenten (Attestations du Revenu n°2807/2021 dd. 29.01.2021, Attestation de revenu n° 11533/2020 (2018) dd. 24.07.2020), niet kan worden vastgesteld. Op deze attesten staat dat betrokkene geen belastbaar inkomen had voor de jaren 2012-2016 en 2018. Echter, in Marokko dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden, waardoor desbetreffende attesten niet als afdoende bewijs kunnen dienen dat mevrouw niet over inkomsten beschikte in het land van herkomst. Uit internetinformatie in het administratief dossier blijkt namelijk dat vanwege de Marokkaanse overheid bepaalde categorieën van belastingplichtigen vrijgesteld zijn van aangifte (dispensés de la déclaration), o.a. belastingplichtigen die alleen landbouwinkomsten hebben van één boerderij. Aangezien op de overlijdensakte van de echtgenoot van betrokkene staat dat zijn beroep landbouwer was (ouvrier agriculteur), is het niet onwaarschijnlijk dat mevrouw na zijn overlijden in 1999 de landbouwactiviteiten heeft verdergezet. Daarnaast wordt niets voorgelegd waaruit kan blijken dat mevrouw geen onroerende goederen bezit/bezat in Marokko.”

De verzoekster bevestigt dat in Marokko niet alle inkomsten moeten worden aangegeven, doch dit zou niet verzoeksters eigen situatie betreffen aangezien zij géén inkomsten genereert uit de landbouw. De verzoekster beperkt zich op dit punt echter tot een blote en eenvoudige bewering, die niet met enig concreet gegeven wordt ondersteund. De verzoekster betwist voorts niet dat haar echtgenoot, die in 1999 overleed, landbouwer was en evenmin gaat zij in op de volgende motieven die verderop in de bestreden akte zijn opgenomen: *“Betrokkene was gehuwd met de heer K. T., die is overleden op 22.05.1999. Van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Niets sluit uit dat betrokkene, als gehuwde vrouw, gewoon ten laste was van haar echtgenoot. Er is op geen enkele manier aangetoond dat zij na het overlijden in 1999 ten laste is gevallen van haar dochter. De voorgelegde geldovermakingen dateren van ten vroegste mei 2017. Waarvan betrokkene heeft geleefd voordien is niet duidelijk. Aangezien het tegendeel niet afdoende wordt aangetoond, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene de landbouwactiviteiten verder heeft gezet na het overlijden van haar echtgenoot. We kunnen niet zomaar veronderstellen dat het overgemaakte geld wel degelijk bestemd was om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien.”* Waar de verzoekster gedurende bijna twee decennia nadat haar echtgenoot, die landbouwer was, in 1999 overleed, in Marokko heeft verbleven en bij gebrek van bewijs dat de verzoekster in de periode 1999 - 2017 enige financiële steun genoot van haar dochter en in de wetenschap dat de inkomsten uit één boerderij in Marokko niet moeten worden aangegeven, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor dat de verweerder er, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, vanuit gaat dat de verzoekster de landbouwactiviteiten heeft verdergezet na het overlijden van haar echtgenoot. De verzoekster brengt alleszins thans geen enkel bewijs van het tegendeel naar voor.

Waar de verzoekster nog ingaat op de motieven van *“een eerdere beslissing”* omtrent de inkomsten van de referentiepersoon, merkt de Raad op dat ook deze kritiek geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissing. In zoverre de verzoekster beoogt aan te voeren dat dat er telkens moet worden gemotiveerd of de inkomsten van de referentiepersoon toereikend zijn, merkt de Raad op dat het volstaat om vast te stellen dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst en reeds voorafgaand aan de aanvraag ‘ten laste’ was van de referentiepersoon, om te concluderen dat de verzoekster niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De eerste en meest principiële voorwaarde ter zake bestaat er namelijk in dat er slechts sprake is van een familielid van de burger van de Unie indien de bloedverwant in opgaande lijn daadwerkelijk en in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die zich

in een andere lidstaat heeft gevestigd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de verweerder in de vier opeenvolgende weigeringsbeslissingen die ten aanzien van de verzoekster werden getroffen consequent en in de eerste plaats heeft vastgesteld dat de verzoekster niet aangetoond heeft dat zij ten laste was van de referentiepersoon nu zij telkenmale niet afdoende aantoonde dat zij in het land van herkomst onvermogen was. De verweerder heeft overigens in de drie eerdere weigeringsbeslissingen telkens duidelijk aangegeven dat het om cumulatieve voorwaarden gaat: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wens de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiending van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”* (zie bijlages 20 van 7 maart 2019, 24 maart 2020 en 10 november 2020 waaraan in de laatstgenoemde bijlage 20 nog wordt toegevoegd dat het herhaaldelijk indienen van aanvragen zonder dat aan de weigeringsmotieven wordt verholpen eigenlijk een misbruik van procedure betreft).

De verzoekster stelt tot slot dat het onredelijk en incorrect is om te stellen dat er op geen enkele wijze wordt aangetoond dat er tot op heden in België een afhankelijkheidsrelatie bestaat. Volgens de verzoekster vormt het gegeven dat zij en de referentiepersoon onder één dak wonen, reeds een begin van bewijs van de afhankelijkheidsrelatie in België. Het zou voor zich spreken dat de verzoekster, die geen enkele andere vorm van inkomen heeft, hierdoor geen kosten zoals huur, water, elektriciteit, internet, tv en dergelijke moet dragen. Aangezien de financiële hulp bestaat uit kost en inwon, zou het evident zijn dat er geen verdere stortingen kunnen worden voorgelegd.

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie in België tot op heden, deze wordt op geen enkele manier aangetoond.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 12.09.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie opnieuw niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.”

Het determinerende weigeringsmotief betreft aldus de vaststelling dat de *“afhankelijkheidsrelatie opnieuw niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst”*, zodat de verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het motief dat de afhankelijkheidsrelatie in België evenmin is aangetoond, betreft dan ook een geheel overtollige motivering. Dit blijkt tevens uit het gestelde dat de huidige samenwoning met de referentiepersoon betrekking heeft op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst. De kritiek op het overtollige motief dat de afhankelijkheidsrelatie in België tot op heden op geen enkele manier wordt aangetoond, kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden. De verzoekster toont overigens ook geenszins een incorrecte of onredelijke besluitvorming aan door eenvoudigweg te argumenteren dat de huidige afhankelijkheidsrelatie, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder heeft gesteld, wel impliciet kan worden afgeleid uit de samenwoning in België.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van bepaalde gegevens uit de voorliggende aanvraag, heeft geoordeeld dat de verzoekster geen verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse dochter kan genieten nu zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en zij evenmin afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds

van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE